

KIS LAP

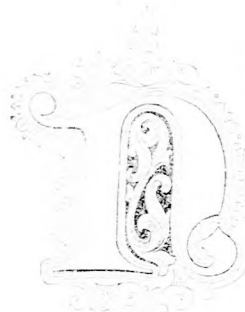
HEKTOR ÉS A KIS KACSÁK. (Lásd a 382. l.)

gó bácsi.

CZIRMOS CZICZA NAPLÓJÁBÓL.

(Folytatása.)

II. A hideg fürdő.

AGYON csekély fáradtságomba került kinyitni a kalitka ajtaját s bedugni rajta fejemet. Hamar megragadtam az egyik madárkát s jól fogaim közé szoritva, leugrottam vele az asztalról. Hogy kiabált, hogy siránkozott! Hát még a másik! — eszeveszetten röpkedett ide-oda a kalitkában s olyan lármát esapott, hogy bizonynyal ennek hallatára jöttek be a szomszéd szobából Irma kisasszony, Halmi ur és Pali urfi. Amint meglátták a madarat fogaim közt, szörnyen kiabálni kezdtek mindnyájan, szidtak engem, hogy rossz, vérengző czicza vagyok és üldözöbe vettek.

Láttam, hogy itt most nem jó mulatság lesz s ezért gyorsan elbocsátám a madárkát s elbujtam a pamlag mögé. De Pali urfi bottal kiüzött onnan s aztán mindhárman dühösen kergettek egyik sarokból a másikba, mialatt Irma kisasszony folyvást kiáltozó: Fogjátok meg! fogjátok meg a gonoszt!

És utóljára bizony meg is fogtak, Pali urfi nyakon csipett s a levegőben tartott, úgy hogy mozdulni sem tudtam.

„Meg kell ölni ezt a csunya ál-

latot!“ kiáltá Irma kisasszony dühösen.

Nem hittem, hogy ezt komolyan mondja s mert Halmi ur épen akkor nagyot ütött az orromra, ugyancsak megkarmoltam a kezét, mire ő is dühösen fölkiáltott:

„Persze, meg kell fojtani!“

„De aztán igazán meglegyen ám, mert ha még egyszer itt látom a házban, rögtön elutazom,“ szolt Irma kisasszony.

„Majd gondoskodom róla. Épen itt megy az ablak alatt a mészárosinas, kiadom neki, majd ő jól elvégzi a dolgot.“

„Jó lesz.“

S ezzel Halmi ur kihajlott az ablakon s így szolt a mészárosfiuhoz:

„Fogd ezt a macskát, Gyurka, vidd a patakhöz és fojtsd bele; ha vissza nem kerül többé, kapsz egy piczulát.“

És így a mészárosinas megfogott és vitt a patak felé; utána ment kutyája, a vén Szultán barátja s így szolt hozzám:

„No, czicza kisasszony, hát hogy tetszik a mulatság? Régen vártam, hogy ily módon kerülj ki a házból. Ez sorsa azoknak, kik mindig csak mások boszantásán törik a fejüket, soha sem tesznek semmi hasznot, hanem csak kárt és bajt okoznak.“

Annaira meg voltam ijedve, hogy felelni sem tudtam, kivált mert épen e perczben így szolt Gyurka egy másik fiuhoz:

„Peti te! gyere velem, ezt a

macskát kell vízbe fojtanom s kapok egy piczulát, ha a csunya állat vissza nem kerül többé a házhoz.“

„Hohó! ez jó tréfa lesz,“ szolt a másik. „Majd én segítek a munkában.“

Képzeltetni, mily szörnyű állapot volt az, mikor hallanom kellett, miként beszélgetnek a durva fiúk megfojtásomról mint valami pompás mulatságról, ámbar megvallom, eszembe jutott ekkor, hogy én is hányszor mulattam mások gyöttrésével!

„Legjobb lesz bekötni a zsákba s ugy dobni a patakba,“ szolt Peti.

„Az ám, csakhogy nincs zsákunk,“ felelt Gyurka.

„Ugy hát majd összekötjük lábait ezzel a madzaggal.“

Minden erőmmel vergődtem s igyekeztem szabadulni, de oly erősen fogtak, hogy minden erőködésemmel hasztalan volt s végre összekötözték lábaimat, úgy hogy nem tudtam mozdulni. Borzasztó pillanat volt az, midőn aztán bedobtak a vízbe s egyszerre csak azt éreztem, hogy számon, orromon át belém tódul a víz és nem tudok lélekezni. Eleinte a víz alá merültem, és itt kétségbeesett erőfeszítéssel sikerült lábaimat kiszabadítani s midőn ismét a víz felszínére jutottam, megkísértém kiuszni a partra. De a fiúk csakhamar észrevettek.

„Nini! Már kiszabadította a lábát és uszni akar a semmirevaló!“ kiáltott Gyurka s felém dobott nagy követ, mely ugyancsak hátba ütött. Megint a víz alá buktam s amint ismét fölmerültem, ismét követ dobtak

rám és így még többször, úgy hogy tele voltam sebekkel, kifáradtam s már alig bírtam magamat fentartani. Már-már azt hittem, hogy végem van, midőn egy leány lépett a fiukhoz és szolt:

„Nem szégyenlitek, ti durva fiúk, így kínozni a szegény ártatlan állatot?“

„Menjen dolgára!“ felelt a mérsárosinas. „Ezt a macskát azért bízták reám, hogy vízbe fojtsam s kapok egy piczulát, ha nem kerül vissza a házhoz.“

„Adjátok nekem, majd gondom lesz reá, hogy vissza ne menjen többé.“

De a fiúk nem engedtek oly könnyen s reám nézve ugyancsak hosszú vita után végre abban egyeztek meg, hogy egy tizesért megengedik a leánynak, hogy engemet kihuzzon a vízből, de aztán vigyázzon reám. A leány kifizette a tíz krajczárt s aztán a partra lépve hivogatott: „Czicza! Cziczuska! Gyere ki, cziczuskám!“

En igyekeztem feléje uszni, de már nagyon ki voltam merülve s a víz kezdett magával sodorni. Ekkor a leány hosszú póznát nyújtott be a vízbe, abba megkapaszkodtam s így kijutottam a szárazra. Ámbar bőrig nedves voltam, a leányka mégis ölébe vett s midőn hálásan fölpillantottam hozzá, — megismertem. Mari volt, a gyűrű miatt elkergetett szobaleány.

Kötényébe takarva vitt haza, egy kis házikóba, hol anyja épen mosással volt elfoglalva. Elmondta anyjának, hogy jutott hozzám, aztán szé-

(Folytatása a 374. lapon.)

ESTI IMA. (Láska 379.1.)

A FÜBEN. (Lisd a 383. 1)

(Folytatás a 371. laphoz.)

pen megtöröltek, pokróczra tettek a tűzhely mellé s jó meleg tejeeskét adtak.

Azt hiszem, Mari nem ismert reám, ámbár egyszer, midőn a teknő mellett mosva anyjával beszélt, így szólt:

„Ez a macska egészen olyan, mint a Halmi uréké, a mely miatt olyan bajba jutottam.“

„Talán bizony épen az is,“ szólt az öreg asszony s nem épen nyájasan nézett reám.

„Oh! az nem lehet, hiszen ők mindnyájan rendkívül szerették azt a cziczát; hogyan akarhatták volna vízbe fojtatni?“

„Ki tudja? Hiszen ők téged is pusztá gyanura elűztek a házból oly csufosan, hogy most nem is kaphatsz más szolgálatot.“

„Igaz, de nem is megyek szolgálni, itt maradok éd-s anyám mellett s meglátom, hogy kézi munkánkkal is megkeressük kenyerünket. De ha még ugyanaz a macska volna is, — szegény okatlan állat, nem tehet róla, ha miatta bajom történt. Én megtartom szegénykét.“

És így most itt élek Marival és anyjával, hanem bizony ez egészen más élet, mint a régi volt. Nincs most reggel kövér tejföl, sem ebédre csirkehus és más jó falat. Egyszer napjában kapok kis vizes tejeeskét s ha hust akarok enni, egeret kell fogynom, mert Mari és anyja hetekig nem esznek husfélét.

Kezdetben szinte szégyeltem, mi-

dőn láttam, mily jó irántam szegény Mari s eszembe jutott, mily bajt okoztam én neki; tegnap azonban történt valami, ami nagy örömet okozott mindnyájunknak. Épen vacsoráltunk, midőn kutyaugatást hallottam kívül s rögtön ráismertem Szultán hangjára. Kopogtak az ajtón, Mari kinyitotta s ime — Szultán lépett be s utána Halmi ur kertésze. Szultán kezdetben reám nem is figyelt, hanem oly örömmel ugrált, vinnyogott Mari körül, hogy a kertész nem is tudott szóhoz jutni s csak mutogatott egy levelet, melyet Marinak hozott.

Végre Szultán lecsöndesült s a kertész elmondta, hogy jó hírt hoz, hogy a gyűrűvel már rendben van a dolog, megtalálták s Halminé ezért ezt a levelet küldi Marinak. Ezzel átadta a levelet.

NÉVNAPKOR.

(Képpel a 381. lapon.)

Állok, állok, állok,
A küszöbön állok,
Édes papám neve napján
Szép-n gratulalok.

Bokréta kezemben
Kis vers a fejemben,
A sok szerencsekívánat
Szinig áll szíveemben.

Névnapot köszöntök,
Mely mára köszöntött:
Jó napokból araszszon rád,
Az isten özönt béd.

Farkával legyintvén,
Puskás kutya szintén
Eljött ide gratulálni,
De nem versben, mint én.

A BURGONYAHŐS.

(Képekkel a 376. és 377. lapokon.)

„Kedves mama,” szól Lajoska ebéd közben. „kérek még egy kis burgonyát.”

„Elég volt már, kedves fiam, hiszen már kétszer kaptál.”

„De mikor úgy szeretem!” szól Lajos kissé elbusulva: de nem makacskodott.

„Már az igaz,” szól Mártha néni „valahányszor burgonya van, Lajoska roppant pusztitást visz benne véghez.”

„El is neveztük őt „burgonyahősnek”, nevetett Károly, Lajos bátyja.

„Kérlek, Károly, ne használd többé e csufnevet,” szól Lajos hevesen. „Én nem vagyok „burgonyahős”, már mondtam nektek.”

„No, no!” szól közbe ez apa, „csufneveket adni egymásnak nem illik ugyan, de azt még nem kell szégyenleni, ha valakit a burgonyahős-hez hasonlítanak; sőt ez nagy megtiszteltetés.”

„Hogyan?” kérdék a gyermekek kíváncsian.

„Drake Ferencz angol tegerész hozta legelőször a burgonyát Amerikából Európába, miutegy három száz esztendővel ezelőtt. Ezen érdeme elismerésül Erzsébet angol királynő őt ünnepélyesen lovaggá ütötte s Drake aztán a „burgonyahős” név alatt lett híressé.”

„Oh, így már nem bánom!” szól Lajos. „Most még szeretni fogom, ha burgonyahősnek csufoltok, mert mindig e híres emberre fogok gondolni.”

Igy aztán a béke helyre állt a testvérek közt s a többi pajtás is, midőn látták, hogy Lajosnak még kedvére is van ha burgonyahősnek nevezik, csakhamar abbahagyták e csufnevet és vége lett a veszekedéseknek.

ÁLLATKERTBEN.

(Képpel a 384. l.)

Jertek ki az állatkertbe,
Hol a távol égaljaknak
Mindenféle állatai
Békén egymás mellett laknak.

Nagyobb részt ismerjük őket,
Hisz több ízben jártunk már itt.
Élőknek szemléljük, kiknek
Láttuk eddig csak képmását.

Ott van pávian barátunk,
Mulatságos ficzko biz a:
Fa tövére egy szökessel
Fa hegyére fölugrik a’.

Maczkó bácsi nagy dörmögve
Medve-tánczát vígan járja,
Míg amott békén kerdzük
Szelid antilópek párja.

A szarvorrú, mint az uszkár,
Bizalommal közeledik:
S az oroszlán néha-néha,
Emelgeti farka hegyit.

Ott van a nagy elefánt is,
A mily komoly, mégis bohó.
És a tócsa közepéből
Felénk búg a nilusi ló.

A kajacsok rikácsolva
Röpkednek a fejünk felett,
Fényes, tarka tollazattal
Gyönyörköltetve a szemet.

Fialordó, púpos teve,
Kis őzike, ordas farkas,
Halász vidra, zerge, láma,
Lomha lajhár, norvég szarvas —

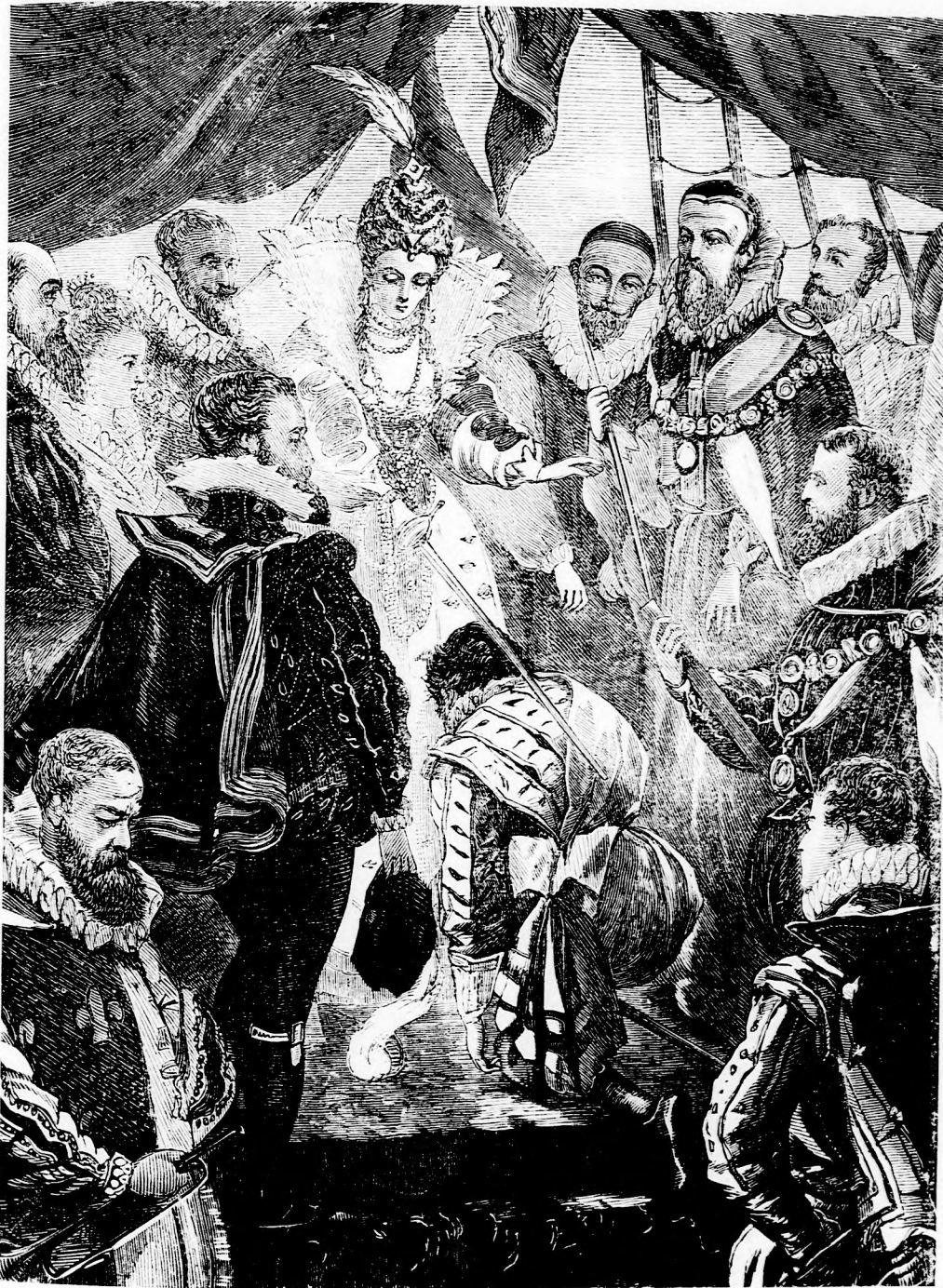
Szóval, sok idegen állat
— Részben vad és részben szelid —
Jó ismerünk, és úgy örül,
Ha ki feléje közelít.

És ez okból-tele is van
A két zsebünk minden jóval:
Almával és geszt-nyével,
Mogyoróval és dióval.

S ha meglátnak, a sok állat
Bömböl, röffen, sipog, hápog —
Hja, az apró ajándékok
Tartják fenn a barátságot.

DRAKE, A BURGONYAHŐS. (Lásd a 375. l.)

DRAKE FERENCZET ERZSÉBET ANGOL KIRÁLYNÉ LOVAGGÁ ÜTI. (Lásd a 375. l.)

KÉT KOLDUS GYERMEK.

— Elbeszélés. —

(Vége)

PALI halvány lett, mint a fal; majd leesett lábáról a gonoszság hallattára; szerette volna szemére hányni a tolvajnak gyalázatos bűnét, de megijedt arra a gondolatra, hogy itt, emberektől távol, az országot közepén ez a romlott fiu még nagyobb gonoszságtól se irtóznaék. — Reszketett és hallgatott; esendesen imádkozni kezdett s megfogadta magában, hogy ha a jó isten e társaságból megmentené, soha egy kóbor fiuval se indulna el egy uton.

Nagy félelmében szegény még a nagy forróságot se érezte.

Eközben a fiuk elérték a dombot és a kanyarulatnál föltűnt előttük a pirosló almafa. Sándor ujjongani kezdett örömeiben.

— Nézd, nézd, Pali, — ott van, a szép paradicsom.

— De nem szabad ám abba a paradicsomba bemenni, — szólt félénken és reszketve a szegény fiu.

— Micsoda? kiált kihívóan Sándor, majd akkor beszélj, ha kiöntöm elébed a tarisznya almát, aztán a fekete kenyeredért, amit délben adtál, én válogatni hagylak az egész tarisznyában.

A két koldus gyermek szótlánul folytatta tovább utját. Sándor csak a nevető szép almákat látta, Pali pedig

folyton szomszédjára tekintgetett, reszketett és imádkozott.

Mióta azt tudja, hogy tolvajjal indult el az utra, folyton azért imádkozott, hogy a falut minél előbb elérje. Sokszor volt azon gondolon, hogy, egy kettő három, összeszedje minden erejét és vissza szaladjon Szarzhalmára, ahonnan kiindult. Oh, már most nem bánná, ha inkább az a vörös haju inas egypárt a nyaka közé huzna; most már volna is miért.

Már magát is bűnösnek hitte.

Azalatt, mint ily rekkenő melegben többnyire, most is egyszerre megtelt az ég haragos, sötét felhőkkel s mindakét fiu annyira el volt foglalva saját gondolataival, hogy csak azon vették észre magokat, mikor a zápor előhírnöke, a hidegebb szél, a port kezdte kavarni orruk előtt, majd egypár mogyoró nagyságu kövér esőcseppet vágott izzadt homlokukra.

Akkor már alig volt a kert száz lépésnyire.

— Menj csak előre, Pali, — szólt a fiuhoz Sándor; — én beugrom a kertbe, az eső meg a szél úgy is sok almát lever a fáról, hamar tele szedem a tarisznyát. A falun innen van egy határdomb, annak oldalában meghuzhatjuk magunkat, míg az eső elmulik.

Sándor bebujt a kert sövényén; Pali pedig, mikor egyedül maradt az uton, egész erejéből futni kezdett a falu felé.

A zivatar egész erejével kitört. Az ég dörgött; az eső szakadt s egyik

villámcsattanás a másikat érte. Rengett az egész föld s a fák egész a földig hajtogatták poros lombkoronájukat.

Egyszerre vakító fény hasította át az eget; közvetlen közelben egy földettrázó esattanást s rá hosszas morgó dörgést hallott a futó gyermek. A félelem megállította utjában, térdre roskadt az út közepén és arcát két kezével eltakarva, hangosan imádkozni kezdett.

Sokáig térdelt ott a szegény fiú öntudatlanul, mert mikor körül mert tekinteni, már nyugatról a nap mosolygott és szemközt az égen ékeskedett viruló színeivel a karesu szivárvány.

A faluból urak jöttek ki a szabad természetbe, bámulni a pillanatnyi rejtendő vihar nyomait; — azok ott találták a térdelő fiút. Azok az urak épen a kastélyból valók voltak, mely kastélyhoz tartozott a szép kert, a viruló almafával együtt.

Palit bevitték magukkal a kastélyba, s fölcserélt száraz, tiszta ruháskában, s párolgó jó étel mellett lassankint összeszedte magát annyira, hogy el bírta beszélni a jó uraknak, mikép jutott ő az országuira.

Pali beszéde után a szolgák ki siettek a kertbe. Sándort ott találták a fa alatt halva. Az almafa tetőtől talpáig ketté volt hasítva s egyik fele emberzuzó teherrel feküdt a szerencsétlen gyermek fején keresztül. A villám:ól talált fa törzse ott ütötte agyon, hová korai roszasága és köny-

nyelmősége vezette — a bűnök útján.

Tarisznyája ott feküdt mellette, — félig szedve almával.

Pali aztán ott maradt az atádi földesurnál, akinek megtetszett az okos, jólelkű, szegény fiú s gyermekeivel együtt taníttatta a városban.

* * *

Ezt a történetet nekem tiszteletreméltó öreg ur beszélte el; egy nyugalmazott kasznár az atádi kastélyban. Mi egyszerűen csak Pál bácsinak hittuk és ha tisztes arcába s hófehér hajára néztünk, egy perczig se kételkedhetünk, hogy az a jó öreg Pál bácsi már koldus gyermek korában is olyan jó, és becsületes fiú lehetett.

János diák.

ESTI IMA.

(Képpel a 372. l.)

Mielőtt szemem hunyom be,
Isten, térdre borulok.
Szívem buzgó imájával.
Atyám, hozzád fordulok.

Jó szülőimért, Teremtőm,
Ajkam halakat rebeg.
Tartsd meg őket egészségben,
Hosszabítsd meg éltőket.

S pillants rám is szeretettel,
Óltalmazd lelkemet.
Hogy én reggel, új erővel
Diesérhessem szent neved!

B E T Ű T A L Á N Y.

O a b c d e f g h i l m n p r s t u v

A K É P E S K Ö N Y V.

Van nekem kis képkönyvem,
 Nagyra vagyok vele szörnyen.
 Mert bár az űembe tér be,
 Abba a nagy világ fér be.
 Benne a föld az égbolttal,
 Benne van a nap a holddal.
 Csillag, felhő, hegy és tenger,
 Mindenféle színű ember,

Kánya, sólyom, tigris, teve,
 Párducz, ló, tehén, evetke.
 Tölgy- s narancsfa, ezédrus, pálma,
 Kókénybokor, magas szálfa,
 Kigyó, hal, gyík, kerti csiga,
 Krokodilus és osztriga,
 Burgonya és buzakalász —
 A könyvemben mindent találász.

NÉVNAPKOR. (Lásd a 574.)

HEKTOR ÉS A KIS KACSAK.

(Képpel a címlapon.)

„Egy nap, mikor Feri bácsi Lottikának a kis mókust hozta, meg-eredt a társalgás különféle állatok fölött s a gyerekek ismételték a történeteket, melyeket a papa elmondott volt a libáról, rigóról, verébről s egyebekről.

„De hát mért különb a liba vagy a rigó a kacsnál?“ szóló közbe egyszerre Zsófi. „Azokról már volt szó, kacsáról pedig még nem beszéltünk, pedig a kacsá is ér bizonynyal annyit, mint a liba.“

„Egyszer már említettük a kacsát, midőn arról volt szó, hogy hajdanában husát orvosságnak tartották s Lotti azt mondta, hogy ő nem bánna, ha betegségében jó kacasült-orvosságot kapna.“

„Oh . . . én nem igen szeretem látni a kacsát“, szóló Lottika: „olyan esnyán ezammogva jár s mindenféle férget, rovarat megeszik.“

„Igaz, de épen azért jó kertészek ám“, szóló a papa.

„Jó kertészek?“ kérdé bámulva Lottika.

„Ugy bizony! Széles talpas lábukkal nem taposnak össze semmit, nem tudnak kaparni, mint a tyukok teszik, a sok mindenféle kártékony rovar pedig, mely a virágokat és más növényeket pusztítja, szaporán kiirtják, s ezért jó kertészek.“

„Jó, hogy tudom,“ szóló közbe Laczi. „Majd ha nagy leszek és kertészt fogadok, először is azt fogom tőle kérdezni, meg tud-e sok kártékony rovar enni?“

Mindnyájan nagyot nevettek Laczi bolondos ötletén, csak Lottika maradt komoly s azt mondta, hogy bizony nem szép Laczitól, ilyen furesa dolgokat beszélni.

„Hisz én csak tréfáltam. Aztán mit mondjak, mikor a kacsá olyan együgyü állat, még sokkal ostobább, mint a liba.“

„Az nem igaz,“ szóló Zsófi. „Én hallottam már több példát arról, hogy a kacsá igen barátságos és ragaszkodó tud lenni.“

„Nagyon szeretnék ilyen példát hallani.“

„Mindjárt mondhatok egyet: épen tegnap hallottam. — Tehát volt egy urnak falusi lakása udvarában igen mérges, harapós kutyája. . . .“

„Elég rossz, hogy tartotta,“ ingerkedék Laczi.

„Ne szólj mindig közbe, mert ugy soha sem lesz vége a történetnek. —

Tehát volt egy kutyája, melyet Hektornak hívtak. Hektor roppant erős és dühös eb volt s nem mert senki sem közel menni házikójához, melyhez lelánczolva volt: mikor pedig szabadon járt az udvaron, akkor alig mert valaki bemenni. Ugatásától mindenki félt. —

csak a kis csapat kacsá nem, mely ott növekedett az udvaron. Ezek nemcsak nem féltek, hanem Hektorban védőjüket látták s mindjárt hozzámenekültek, ha valami veszedelmet véltek észrevenni. Ha Hektor ugatott, s ezzel mindenkit ijesztett, a kis kacsák ezt arra magyarázták, hogy baj van s Hektor azért ugat, hogy őket ovatosságra intse és ekkor aztán legbiztosabb menhelynek Hektor barátjuk házikóját tartották. Mihelyt tehát a kutya ugatni kezdett, a kacsák gyorsan hozzábeczigtek s míg mások féltek, ők egész nyugalommal elhelyezkedtek vagy Hektor hatalmas lábai közt, vagy épen bent a házikóban, hol egészen otthon érezték magukat.“

„És Hektor nem falta föl őket?“ kérdé Lottika.

„Épenséggel nem. Eleinte kissé csodálkozott és meglepetve nézett tollas

vendégeire s úgy látszott, mintha nem tudná, mit csináljon velök. De csakhamar megbarátkozott velök, szívesen látta őket házikójában és soha sem bántotta egyiköket sem. És Hektor védelme alatt aztán más sem bántotta őket."

"Derék kutya volt Hektor s a kis kacsa is okosak voltak," jegyzé meg Lottika.

"Én is tudok valamit a kacsaról," szolt Feri bácsi. "Nálam történt, hogy udvaromban valami betegség elpusztította valamennyi kacsaunkat egynek kivételével, mely aztán társ nélkül, elhagyatottan bolygott ide-oda s végre nőmet szerette meg, úgy hogy mindenütt sarkában járt, beczammogott utána a szobába, konyhába, kamrába s nem volt nyugta és maradása, ha valamikép kizárták. Sokszor már szinte alkalmatlan volt, de ragaszkodását semmi akadály sem tudta megtörni, míg végre szerettünk ismét egy tucsat kacsát s aztán ezekhez csatlakozott. De még azután is sokszor be-belátogatott a konyhába."

"Oh, én mindig magamnál tartottam volna," szolt Lottika.

"A ragaszkodás szép dolog ugyan", felelt Feri bácsi nevetve, "még állatnál is; de mégis kissé kellemetlen, ha valakinek mindig sarkában czammog egy kövér kacska."

"No, én is mondok kis kacsa-históriát, de ez szomorubb lesz," szolt az apa. "Egyszer látogatóban voltam egyik barátomnál, kinek kertjében szép tó volt s ezen egypár gyönyörű hattyu. A hattyu-párnak voltak kicsinyei s egy napon, már nem emlékszem minő baleset folytán, e kicsinyek elvesztek, — görény vagy vérese elragadta. Az öreg hattyuk nagyon szomorúak lettek s barátom csak tréfából, egy kis kacsát tett oda nekik elveszett kicsinyeik helyett. És ime, — a hattyuk fiukká fogadták a kis kacsát s annak pompás dolga volt a tavon; az öreg hattyuk gondosan őrizték, fogtak

neki halat s etették és ekképen a kis kacska már talán maga is azt hitte, hogy ő tulajdonképen hattyu. De nem sokára új kis hattyuk bujtak elő a tejásokból s ekkor az öregek nem akarták többé ismerni fogadott fiokat, a kis kacsát. Kikergették a tóból s nem eresztették be többé; a kis kacska pedig semmikép sem akart elválni nevelő szüleitől s minden áron velök akart lenni; de a hattyuk erővel elűzték s egyszer úgy összeharapdálták, hogy le kellett ölni szegénykét és megenni vacsorára."

"Azok a csunya hattyuk!" kiáltott Lottika.

"A vége mégis csak az," szolt Laci nevetve és Lottikával tréfálva, "hogy a kacska legjobb. — ha meg van sütvé."

A FÜBEN.

(Képpel a 373. lapon.)

A majmos olasz fiucska
(Kit a multkor ismerél meg)
Mar azóta, hogy tavasz lett:
Jócskán keres, bőven él meg.

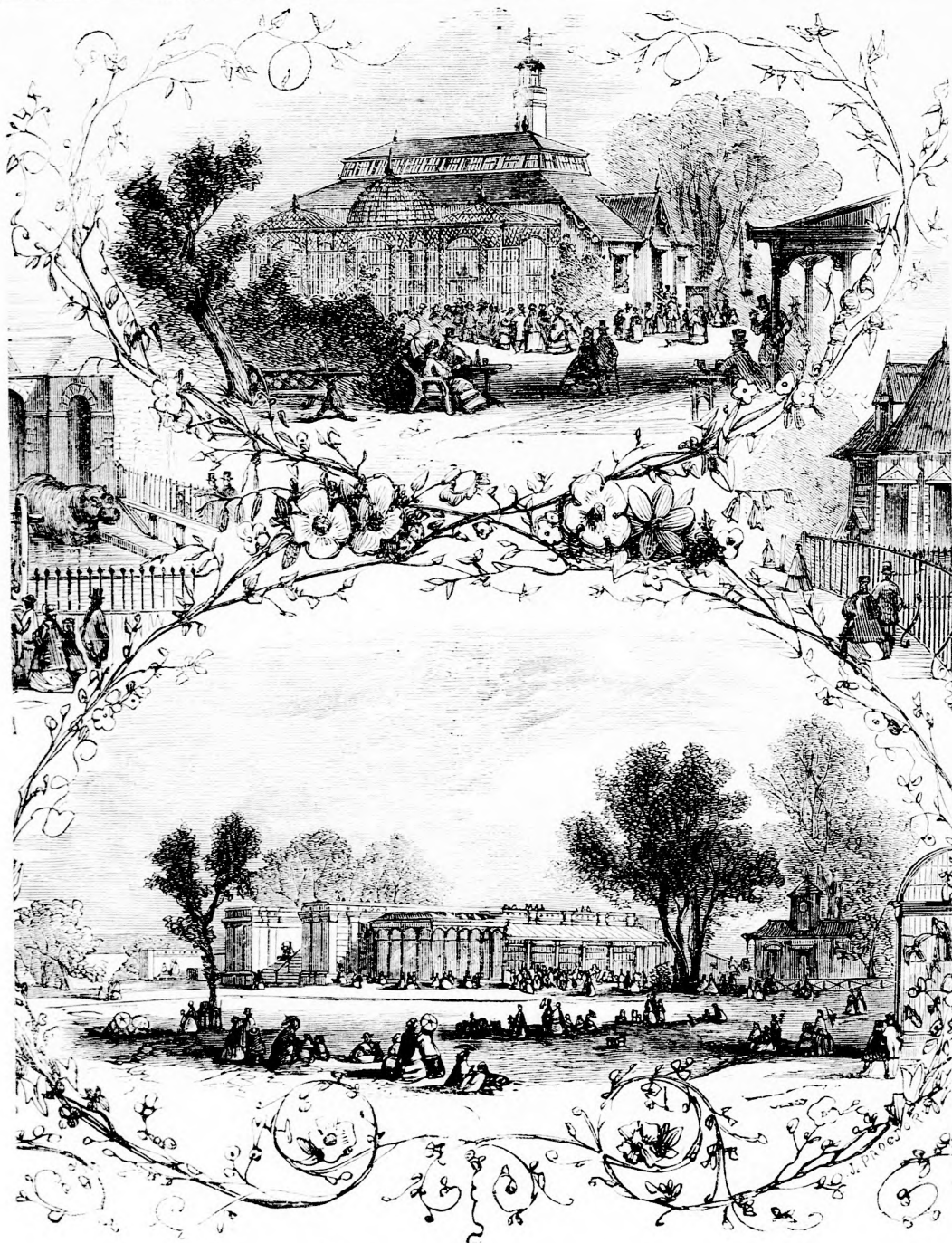
Akad nekik jó pajtása,
Fia jó öreg asszonynak
A ki birtokosa amott
A komédiás malomnak.*)

Ő és majma a malomnak
Vendégszereplő művészi;
A sok gyermeke, fia lányka,
Napestig bámulva nézi.

S ha a nagy előadásnak,
Naplementkor vége szakad,
A maradék gyermekesoport
Ugrál, mulat a fak alatt.

Van nevetés van hahota,
S esahint a kutya, a Tisza
Mikor a Sándor kezéből,
Pál a verébtojást issza.

*) Így nevezi a nép a szárazmalom formájára a „ringelspielt."

ÁLLATKERTBEN. (Lásd a 375. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —